

390.

Na mocy art. 44 Konstytucji ogłaszam ustawę następującej treści:

U S T A W A

z dnia 15 marca 1932 r.

w sprawie zmiany rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 16 marca 1928 r. o ewidencji i kontroli ruchu ludności.

Art. 1. Rozporządzenie Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 16 marca 1928 r. o ewidencji i kontroli ruchu ludności (Dz. U. R. P. Nr. 32, poz. 309) ulega następującym zmianom:

1) W art. 1 ust. 1 otrzymuje brzmienie następujące:

„Gminy wiejskie i miejskie obowiązane są prowadzić na swym obszarze ewidencję i kontrolę ruchu ludności. Czynności te gminy sprawują pod nadzorem władz administracji ogólnej, a mianowicie: w Warszawie — Komisarza Rządu m. st. Warszawy, w miastach, w których funkcje powiatowej władzy administracji ogólnej zostały w całości poruczone prezydentowi miasta — wojewodów, zaś we wszystkich pozostałych gminach miejskich i wiejskich — rządowych powiatowych władz administracji ogólnej”.

2) W art. 1 dodaje się ust. 3, 4 i 5 o brzmieniu następującem:

„Za czynności i poświadczenia urzędowe w powyższym zakresie gminy mogą pobierać opłaty administracyjne według określonych przez nie zasad i taryfy, o ile rozporządzenie niniejsze nie zawiera odmiennych postanowień.

Czynności i poświadczenia, które są wykonywane, względnie wydawane, dla użytku władz administracji ogólnej i policji państwowej, są wolne od opłat powyższych.

O ile ewidencję i kontrolę ruchu ludności prowadzi władze i organa państwowe (art. 1 ust. 2), stosuje się do nich przepisy ogólne o opłatach stemplowych od podań i świadectw, o ile ustawa niniejsza nie stanowi inaczej. Minister Skarbu w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych może obniżyć wskazane wyżej opłaty stemplowe od podań i świadectw, jak również zwolnić od opłaty stemplowej podania tego rodzaju”.

3) W art. 2 dodaje się ustęp o brzmieniu następującem:

„Świadectwa, wydawane celem załączenia do akt urzędu, prowadzącego ewidencję i kontrolę ruchu ludności, jak również podania o ich wydanie są wolne od opłat stemplowych i komunalnych. Jeżeli osoba, posiadająca takie świadectwo, zamierza je złożyć komu innemu, winna uprzednio uiścić opłatę, któraby się należała według przepisów ogólnych. W razie nieuiszczenia lub uiszczenia spóźnionego lub nieprawidłowego stosuje się co do opłat stemplowych pkt. 3 art. 33 oraz art. 42 ustawy z dnia 1 lipca 1926 r. o opłatach stemplowych (Dz. U. R. P. Nr. 98, poz. 570), a co do opłat komunalnych przepisy, przewidziane w art. 67 ustawy z dnia 11 sierpnia 1923 r. o tymczasowem uregulowaniu finansów komunalnych (Dz. U. R. P. Nr. 94, poz. 747)”.

4) W art. 3 dodaje się ust. 2, 3, 4 i 5 o brzmieniu następującem:

„Urzednicy stanu cywilnego i prowadzący księgi stanu cywilnego mają obowiązek przesyłać na żądanie gminy, względnie organu, upoważnionego do prowadzenia ewidencji i kontroli ruchu ludności dla użytku ksiąg ludności wyciągi z ksiąg i aktów stanu cywilnego. W wypadkach, gdy księgi stanu cywilnego uległy zniszczeniu lub zaginięciu, obowiązek ten ciąży na urzędach i instytucjach, utrzymujących duplikaty tych ksiąg.

Zawiadomienia, przewidziane w ust. 1, są udzielane bezpłatnie. Wyciągi z ksiąg i aktów stanu cywilnego, przewidziane w ust. 2, wydawane są za zwrotem kosztów druków.

W razie opieszałości osób lub instytucji, prowadzących akty stanu cywilnego, względnie utrzymujących duplikaty odpowiednich ksiąg, w wykonywaniu powyższego obowiązku, powiatowa władza administracji ogólnej może zarządzić wykonanie tych czynności na koszt winnego.

Minister Spraw Wewnętrznych w porozumieniu z właściwymi ministrami może zwolnić urzędy stanu cywilnego od przewidzianego w obowiązujących przepisach obowiązku przesyłania urzędem publicznym wyciągów z akt stanu cywilnego, natomiast nałożyć na gminy lub inne organa, prowadzące ewidencję ludności, obowiązek przesyłania urzędem publicznym wyciągów z rejestru mieszkańców”.

5) W art. 7 ust. 1 otrzymuje następujące brzmienie:

„Kto przebywa w jakiegokolwiek miejscowości dłużej niż 3 dni, winien być zameldowany w gminie przed upływem następnych 24 godzin. Obowiązek zameldowania ciąży na właścicielu lub dzierżawcy domu, w którym podlegający zameldowaniu każdorazowo przebywa”.

6) W art. 7 wstawia się ust. 3 o następującem brzmieniu:

„W miejscowościach uzdrowiskowych zameldowanie winno być dokonane przed upływem 48 godzin od chwili przybycia”.

7) W art. 8 ust. 1 otrzymuje następujące brzmienie:

„Kto opuszcza swoje miejsce zamieszkania i przenosi się do innej miejscowości lub przeprowadza się do innego domu w obrębie tej samej miejscowości, albo kto opuszcza miejsce czasowego pobytu, o ile pobyt ten podlegał obowiązkowi zameldowania (art. 7), winien być wymeldowany w gminie. Wymeldowanie powinno być dokonane przez właściciela, względnie dzierżawcę domu, przed upływem 48 godzin od chwili opuszczenia mieszkania”.

8) Art. 12 otrzymuje następujące brzmienie:

„Osoby, podlegające zameldowaniu i wymeldowaniu, mogą na żądanie otrzymać przy przyjęciu zameldowania, względnie wymeldowania, potwierdzenie dopełnienia tego obowiązku.”

9) W art. 18 ust. 1 otrzymuje następujące brzmienie:

„Urzędy, prowadzące ewidencję i kontrolę ruchu ludności, wydawać będą na żądanie osób, zapisanych do rejestru mieszkańców, dowody osobiste. Dowód ten podlega opłacie komunalnej w kwocie 60 gr lub, jeżeli dowód osobisty wydaje organ pań-

stwowy, opłacie stemplowej w wysokości 60 gr. Podanie o wydanie dowodu osobistego jest wolne od opłaty komunalnej i stemplowej”.

10) W art. 19 dodaje się ust. 3 o brzmieniu następującem:

„Zaświadczenie to, jak również podanie o wydanie takiego zaświadczenia, są wolne od opłat stemplowych”.

11) Art. 25 otrzymuje brzmienie następujące:

„1) Kto chociażby bez złej woli, ale bez należytego zbadania, czyni w księgach meldunkowych, względnie w rejestrach lub listach, przewidzianych w niniejszem rozporządzeniu, niezgodnie z rzeczywistym stanem rzeczy zapisy lub wydaje takie zaświadczenia lub dowody, albo kto w związku z dokonaniem formalności meldunkowych, uzyskaniem dowodu osobistego lub zaświadczenia, lub na żądanie wylegitymowania się składa lekkomyślnie wprowadzając w błąd dowody lub zeznania — ulegnie karze grzywny do 2.000 zł lub karze aresztu do 4 tygodni, albo obu tym karom łącznie.

2) Kto nie dopełni formalności meldunkowych, przewidzianych w niniejszem rozporządzeniu lub rozporządzeniach, na jego podstawie wydanych, albo zaniedba wykonania innych obowiązków, wynikających z niniejszego rozporządzenia, lub rozporządzeń, na jego podstawie wydanych, albo wykonywa je w sposób nie przepisany,

3) Kto winien jest naruszenia lub nieprzestrzegania innych przepisów niniejszego rozporządzenia, lub kto uchyla się od wykonania zarządzeń władz, opartych na niniejszem rozporządzeniu

— ulegnie karze grzywny do 100 zł.

Władza orzekająca oznaczy w orzeczeniu na wypadek niemożności ściągnięcia grzywny karę zastępczego aresztu według słusznego uznania jednak — za przestępstwa, wymienione w punkcie 1 — nie ponad 3 tygodnie, — za przestępstwa, wymienione w punktach 2 i 3 — nie ponad 3 dni.

Grzywny, wymierzane na zasadzie niniejszego artykułu, przypadają gminie miejsca zamieszkania osoby ukaranej. Orzeczenie powinno zawierać nazwę gminy, której grzywna przypada. Odpis orzeczenia należy tej gminie doręczyć”.

12) W art. 26 skreśla się ust. 4.

13) Art. 27 otrzymuje brzmienie następujące:

„Niezależnie od orzeczonej kary powiatowa władza administracji ogólnej może pozbawić osobę, wymienioną w art. 4, 5 i 9 niniejszego rozporządzenia, prawa prowadzenia ksiąg meldunkowych i spełniania czynności, w artykułach tych przewidzianych, i może nakazać wyznaczenie do tych czynności innej osoby.

W razie niezastosowania się do tego nakazu może powiatowa władza administracji ogólnej bądź wyznaczyć osobę prowadzącego czynności meldunkowe na koszt i niebezpieczeństwo właściciela, względnie dzierżawcy domu lub zakładu, bądź też w miarę zachodzących okoliczności, zastosować na ogólnych zasadach karę pieniężną celem przymuszenia”.

14) Art. 30 otrzymuje brzmienie następujące:

„Wykonanie niniejszego rozporządzenia porucza się co do art. 1 ustęp ostatni Ministrowi Skarbu w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych,

co do art. 14 ust. 2 i art. 23 ust. 3 — Ministrowi Spraw Wewnętrznych w porozumieniu z Ministrem Spraw Wojskowych, co do art. 20 ust. 1 — Ministrowi Spraw Wojskowych w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych, co do art. 20 ust. 2 — Ministrowi Spraw Zagranicznych w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych, zaś co do pozostałych artykułów — Ministrowi Spraw Wewnętrznych”.

Art. 2. Upoważnia się Ministra Spraw Wewnętrznych do ogłoszenia w Dzienniku Ustaw Rzeczypospolitej Polskiej jednolitego tekstu rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 16 marca 1928 r. o ewidencji i kontroli ruchu ludności (Dz. U. R. P. Nr. 32, poz. 309) z uwzględnieniem zmian, wprowadzonych ustawą niniejszą, oraz zmian, wynikających z art. 1 § 1 pkt. 17 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 19 marca 1928 r., zawierającego przepisy, wprowadzające kodeks postępowania karnego (Dz. U. R. P. Nr. 33, poz. 314) i z art. 269 § 1 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 6 lutego 1928 r., zawierającego prawo o ustroju sądów powszechnych (Dz. U. R. P. Nr. 12, poz. 93).

Art. 3. Wykonanie ustawy niniejszej porucza się Ministrowi Spraw Wewnętrznych w porozumieniu z zainteresowanymi ministrami.

Art. 4. Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezydent Rzeczypospolitej: *I. Mościcki*

Prezes Rady Ministrów: *A. Prystor*

Minister Spraw Wewnętrznych: *Bronisław Pieracki*

Minister Spraw Zagranicznych: *August Zaleski*

Kierownik Ministerstwa Spraw Wojskowych: *Fabrycy*

Minister Skarbu: *Jan Piłsudski*

Minister Sprawiedliwości: *Czesław Michałowski*
